

hristoljubivoga vojninstva, pokazao pravi srbski pravoslavni put: put herojsko-mučeničkog rata za Krst Časni i Slobodu Zlatnu. Ali, ovaj rat je pokazao i *istinu o nama* i posle njega više niko ne može da se izgovara da nije znao ili prikazuje drugačije nego kakav se za vreme tog rata pokazao. Ovaj rat je pokazao i raskrinkao svu lažnost: nacionalizma bez Pravoslavlja, "kozmpolitskog" Pravoslavlja bez patriotizma, askeze i duhovnosti bez samožrtvene akcije za politički spas narodni, političke akcije bez vere, teologije van života Crkve i naroda... Ovaj otadžbinski rat je pokazao sve krajnosti naše ispalosti iz zavetnog Predanja svetosavsko-svetolazarevske duhovno-političke sinteze i neophodnosti povratka toj sintezi kao *conditio sine qua non* ne samo srbskog duhovno-političkog preporoda, već i golog opstanka u istoriji.

Zato završimo ovo razmišljanje o odnosu Pravoslavlja prema ratu parafrazom poznatih rečiju Svetoga Save – srbskog prvoratnika za nebozemnu srbsku Otadžbinu: jer niko hrišćanski i otadžbinski rat nije dobio sve bivajući "za mir" i bezbožne mirotvorce u njihovim "mirovnim" naporima podržavajući, jer se Sloboda Zlatna uvek Krstom Časnim i na silu zadobija, a nikada dobrom voljom zlih ljudi, niti tolerancijom prema onima koji nam žele i fizički i duhovni nestanak... jer onih su poredni venci koji se dobro bore i koje izdrže tu borbu za Krst Časni i Slobodu Zlatnu do kraja.

(Iz Zbornika "Jagnje Božije i zvijer iz bezdana", "Svetigora", Cetinje 1996.)